

MIKLYA ZSOLT

Pókhátás

*Érzékeny vagy a kezdőfeltételekre.
Egy hajtogatott pókra például, ami
úgy ül az ember tenyerén, mint egy
pillanatra megmerevedett mozdulat-
művész. Ami illik is egy pókhoz. Vagy
egy pillangóhoz. Visszafordíthatatlan
a folyamat. Nem tudni, mi lett volna,
ha pók helyett mégiscsak megcsinálom
az Erzsébet hidat gyufaszálakból,
kikísérletezem ezekkel a hosszú
gázgyújtós gyufákkal a statikáját,
és nem rogy önsúlya alatt össze.
Nem tudni, mit szóltál volna egy ilyen
gyufastatikához. Hogy dőltem volna
bele, akár a jegenyék, minden
dinamikát meghazudtolva, a hóba.*

Préselt virágnymok

*Lehetnél öregasszony. Aki beleragadt
egy levelezésbe, préselt virág. Minden
boríték őrizi egy illat emlékét, illat-
nyomait rendezgeti, magában, kezében
a borítékokat. Színek, hangulatok nem
befolyásolják, csak a feladónév jelez
számára ezt-azt, bár az idő múlásával
a nyomok nyomait is veszélyezteti
valami. Valami más. Nem valaki, ugyan.
Másba fordul maga is, magában, bolygó
máslandi, bolygása illattól illatig,
várják a szigetek, egzotikus magány.
A sziget partkérdés, akkor is, ha óceán
az úr. Megvon, magad körül, mozgása
látszat, stabilan összeáll belőle a part.
Nyomok nyomaiból, amire minden új
nyom – színek, hangulatok – illattal felel.*